

Respect

(*Respekt*)

15. 10. 1961, Jeffersonville, Indiana - SUA

W. M. Branham

Nu demult am părăsit spitalul. Mamei mele îi mergea mai bine, astfel am putut veni. Eu am pus totul în mâna DOMNULUI. Eu sunt un pic răgușit pentru că am răcit. Dar totuși am crezut că trebuie să vin aici și să vă vizitez. Căci dacă o văd pe mama mea acolo, știu că și mamele și tații care sunt aici, da, noi toți vom ajunge odată acolo. Eu sunt așa de mulțumitor pentru că știu că ea este pregătită să plece.

Încă ceva vreau să aduc la exprimare în fața adunării. Eu cred că mai înainte am văzut-o pe sora Wilson. Fratele și sora Sothmann sunt aici în clădire. Și alții s-au oferit pentru ajutor, să rămână noaptea la mama mea. Aceasta este foarte loial. Eu prețuiesc foarte mult ce ați făcut. Familia este foarte obosită, după cum știți am fost în fiecare noapte la ea. Pentru că aproape toți lucrează, sunt mai mult eu și Meda acolo, sau Deloras. Dar ea mai are copii care merg la școală. De aceea este într-adevăr greu, pentru că suntem numai noi doi. Suntem obosiți, de-abia mai putem merge și de-abia mai putem deosebi ziua de noapte, mai ales dacă se ajunge la vârsta pe care o are Meda și eu acum. Voi știți că nu sunt necesare multe nopți până la epuizare, dacă ai o anumită vârstă.

Mai demult credeam că pot să rămân treaz zi și noapte. Când veneam cu fordul meu din California, mă opream la marginea străzii și dormeam un pic. Eu aveam nevoie de șase sau șapte zile pentru drum. Eu călătoream zi și noapte. Când eram obosit, coboram de pe stradă în preerie, aruncam o pătură pe mine, dormeam două ore și mergeam mai departe. De atunci s-au schimbat multe cu mine, frate Neville. Eu observ că nu mai sunt de 25 de ani.

Este o prioritate să fim în seara aceasta în casa DOMNULUI. Azi dimineață mi-am adus câteva notițe, ceea ce mi-a dat Domnul și despre ce vreau să vă vorbesc. Eu m-am gândit că poate o voi face în dimineața aceasta, înainte de a mă ruga pentru bolnavi. Dar pentru că am întârziat azi dimineață la răspunsul întrebărilor, am crezut că dacă îi merge mai bine mamei mele, atunci ar fi poate un semn ca eu să vin în seara aceasta aici și să vorbesc pe scurt, în cazul în care nu deranjez planul fratelui Neville.

Acolo în cameră am auzit mai înainte o mărturie minunată de la o soră creștină, care este în seara aceasta printre noi. Azi dimineață a fost în rândul de rugăciune. Ea a venit pentru altcineva și s-a rugat. În camera ei care este foarte întunecoasă, atârnă tabloul „Ultima cină“. În această cameră nu intră deloc soarele. Dar azi după masă la ora trei, a intrat lumina pe care am văzut-o aici, după ce am predicat

despre epocile Bisericii, în culorile curcubeului și a rămas exact deasupra capului DOMNULUI Isus. Ea a privit câteva momente, apoi s-a dus și i-a spus sorei ei; eu le-am înțeles. Ele s-au întors și au privit mirate un timp îndelungat — aproximativ o oră. Apoi ele au chemat un predicator din vecinătate — a fost fratele Stricker —, ca să vadă fenomenul. Ei s-au așezat și au privit până aproximativ la ora șaptesprezece. Ele l-au rugat pe predicator să se roage, dar el a fost așa de mișcat încât pur și simplu nu s-a putut ruga.

Direct după aceea unul din ei a adus un mesaj. Ei au adus la exprimare interpretarea lor proprie despre ceea ce înseamnă. Dar după aceea a venit un mesaj, și în mesaj se spunea că ei au interpretat fals, că ei nu au interpretat corect. Eu cred că așa este, nu-i așa soră Bruce? Ei nu au tălmăcit corect. Se spunea că lor le-a fost dat semnul acesta ca recunoștință că ei cred acest mesaj care vine din această capelă. Se mai spunea că ei vor vedea că vor avea loc lucruri și mai mari ca acestea; ei vor vedea chiar îngeri coborând și urcând.

Noi trăim în ultimele zile. Noi suntem aproape de sfârșitul timpului. Poate se aude îngrozitor pentru unii oameni, dar nu pentru creștini. Eu sunt bucuros că ne aflăm aici. Eu sunt bucuros că am ajuns la sfârșit.

Odată am spus aceasta într-o adunare. Cineva m-a întrebat: „Ce vrei să zici? Tu zici că ești bucuros că vei vedea sfârșitul lumii?”

„O da!” am răspuns eu. „Sigur!”

El a spus: „Aceasta nu este normal, dacă cineva vrea să vină sfârșitul lumii.”

Eu am răspuns: „La sfârșitul lumii, în timpul acela, vine Isus. Pe El vreau să-L văd”, și am continuat: „Aceasta stă scris în Biblie: „... tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui.”

Este un privilegiu să știm că aceste lucruri vechi ale vieții vor înceta în ziua aceea și Îl vom vedea pe El.

Demult, când mai exista încă sclavia, așa se povestește, era odată un negru bătrân. Atunci se mai cântau cântările vechi în adunări. Ei se adunau și se predica și sclavilor. Ei aveau adunări. Într-o seară bărbatul acesta bătrân a fost salvat. Când a fost salvat, a recunoscut că a devenit liber. În dimineața următoare, el a început să le povestească celorlalți sclavi de pe plantație și spunea: „Eu sunt liber.”

Șeful lui a trecut pe acolo, l-a luat deoparte și a spus: „Fii atent, Sam. Ce aud că povestești printre sclavi? Că ești liber?”

El a răspuns: „Desigur, șefule. Este adevărat. Ieri seară am fost eliberat într-o adunare de legea păcatului și a morții.” Asta este! Asta este!

Eu am fost eliberat de legea păcatului și a morții. Și voi ați fost legați, dar acum sunteți liberi. Eu am spus deja azi dimineață: moartea rămâne numai împreună cu păcatul. Păcatul și moartea este același lucru. Dacă plecați de la păcat, atunci plecați și de la moarte. Dar atâta timp cât sunteți în păcat, sunteți în moarte. Dacă sunteți liberi de legea păcatului și a morții, atunci ați devenit o creatură nouă în Hristos, și atunci sunteți liberi.

Șeful lui a spus. „Crezi tu într-adevăr, Sam?”

El a răspuns: „Desigur. DOMNUL m-a chemat ieri seară ca să vorbesc poporului meu și să le spun că și ei pot deveni liberi de legea păcatului și a morții. Chiar dacă suntem sclavi, putem deveni liberi de legea păcatului și a morții.”

El a întrebat din nou: „Sam, crezi tu într-adevăr?”

El a răspuns: „Șefule, eu nu știu ce vrei să faci cu mine dacă îți spun aceasta, dar eu îți spun: Eu sunt un om liber!” Și el a repetat: „Eu sunt liber de legea păcatului și a morții.”

Atunci el i-a dat răspunsul: „Sam, știi, și eu sunt creștin. Și pentru că Hristos te-a eliberat de păcat și de moarte și pentru că acum ești un creștin și simți că trebuie să le spui fraților tăi despre aceasta, te eliberez în dimineața aceasta. Eu voi semna documentul. Tu vei putea merge ca om liber, care nu mai este legat de nimeni, ca să le predici fraților tăi Evanghelia.”

Se povestește că bărbatul acesta bătrân a mai predicat mulți, mulți ani. Într-o zi el a ajuns la sfârșitul drumului său, așa cum ne este destinat tuturor. Când a ajuns la capătul drumului său, s-a îmbolnăvit. El a fost mai multe ore inconștient. Mulți dintre frații lui albi au venit să-l viziteze. Din întâmplare, când s-a trezit se aflau mulți în clădire. El a privit în jur și a zis: „Înseamnă că nu sunt încă dincolo?”

Ei au spus: „Sam, tu ai dormit.”

„Nu“, a răspuns el, „eu nu am dormit. Eu am fost dincolo.”

Frații predicatori au spus: „Sam, povestește-ne ce ai văzut dincolo.”

El a spus: „Eu am trecut printr-o poartă de perle mare, albă. Când am intrat acolo, am văzut tronul. Și L-am văzut pe El! Apoi a venit un înger și m-a întrebat: „Tu ești Sam?”

Eu am răspuns: „Da, eu sunt.”

Apoi el a spus: „Sam, aici este haina ta și cununa pentru tine. Tu le-ai dobândit prin munca ta mare pe pământ.”

Dar el a răspuns: „Nu vorbi cu mine despre o haină și o cunună ca răsplată.”

El a întrebat: „Ce ai vrea ca răsplată?”

El a răspuns: „Eu vreau să-L privesc o mie de ani.”

Eu cred că noi toți simțim așa, nu-i așa? Eu nu vreau haine, cununi și palate. Eu vreau numai să-L văd pe El. Eu vreau să-L văd numai pe El. Nu simțiți tot așa? În timp ce fac aceasta, frate Neville, vreau să țin mâna ta. Noi am putea s-o facem împreună și eu aș spune: „Mai știi frate Neville cum am trecut prin „gros și subțire“ în capelă și am ținut împreună în toate lucrurile? Dar vedeți, ce avem voie să vedem: Fiul Dumnezeului celui viu. Nu ar fi minunat să privim și să vedem fața Lui?

Eu L-am văzut în toată viața mea de două-, da, de trei ori într-o viziune. De fiecare dată El arăta la fel. Dar în toată lumea nu există nici un artist, care să poată picta înfățișarea Lui. Ei poate pictează ceva care seamănă cu El. Dar pentru mine El arăta ca un bărbat, prin al cărui Cuvânt lumea ar rămâne pe loc, și totuși așa de blând și plin de dragoste. Sunt mai multe însușiri caracteristice decât pot fi cuprinse de pensula unui pictor. Eu vreau să-L văd într-o zi în persoană.

Eu m-am gândit deseori că L-aș fi auzit cu plăcere când și-a deschis brațele și a zis: „Veniți la Mine.“ Ce obosit și istovit o fi arătat după călătorie, când El a zis: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima.“ Asta aș fi auzit cu plăcere de la El. În ziua aceea nu am fost acolo. Atunci nu am fost cu Petru, Iacov și Ioan. Dar eu sper că în ziua aceea voi fi cu ei, când Îl voi auzi pe El spunând: „Bine, rob bun și credincios; intră în bucuria stăpânului tău.“

Dacă ne gândim că toți acei care au scris Biblia: Isaia, Ieremia, Pavel, apostolii și toți frații scumpi vor fi acolo! Indiferent unde se află acum, El este același Dumnezeu care i-a ales pe ei să vadă lucrurile dinainte, să le scrie, care le-a dat darurile ca: proorocia, vorbirea în limbi, semne și minuni, despre care este scris în Biblie. Cu acești bărbați, indiferent unde se află acum, vom fi împreună. Același Dumnezeu face acum același lucru. Nu mai este o presupunere; noi știm că El este acum într-adevăr prezent, și noi știm că este așa. Nu ar trebui să fim cei mai fericiți oameni de pe pământ? Ce vrem mai mult?

Azi după masă am vorbit cu un bărbat mai în vârstă. Eu cred că a spus că este în vârstă de optzeci și opt sau optzeci și nouă de ani. El a devenit nu demult credincios. Eu l-am botezat în Numele lui Isus Hristos. El nu avea nimic în afară de costumul de duminică cu care era îmbrăcat. Așa am mers la apă. Eu cred că fratele Wood i-a dat o pereche de pantaloni, apoi l-am botezat aici în apă. El mi-a povestit din tinerețea lui. Acum el este un bărbat bogat. Când a fost tânăr, a lucrat pentru 30 de dolari pe lună. El s-a căsătorit când a fost mai în vârstă. El a povestit cum a avut dorința să nu mai cerșească la bătrânețe și să doarmă pe stradă. El a economisit fiecare bănuț, până a putut investi. A avut câștig și a crescut. Acum are optzeci și ceva de ani. Eu cred că a spus că are aproape nouăzeci, mai poate merge bine și azi dimineață a fost aici în adunare. Astăzi este așa de bogat, încât nu mai

trebuie să se îngrijeze. Chiar dacă ar mai trăi o sută de ani, el nu ar avea griji financiare. El este un frate bun, smerit și face tot posibilul pentru ceilalți creștini.

Eu am spus. „Și la toate acestea, frate iubit, Dumnezeu ți-a întins mâna în mila Lui și ți-a dăruit viața veșnică și locuința cerească la vârsta de peste optzeci de ani.“ Ce și-ar mai putea dori ca cunună a vieții sale?

În ciuda tuturor bogățiilor pe care le putem aduna, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le putem face pe pământ — indiferent ce este, ce a realizat un om: el trebuie să moară o dată și să lase totul aici.

Nu râvniți la bogățiile zadarnice ale acestei lumi ...

Așa este. Țineți tare de mâna neschimbătoare a lui Dumnezeu. Eu iubesc această cântare. Noi am cântat-o deseori în capelă.

Acolo este așezată mama mea cea bătrână în seara aceasta. Dacă aș avea o sută de milioane de dolari, aș da fiecare bănuț ca să pot vorbi o oră cu ea. Asta aș face. Desigur! Și dacă ea ar avea o sută de milioane de dolari, ce i-ar folosi acum? Nimic. Ea nu lasă bogății pământești. Dar un lucru lasă ea: ea Îl cunoaște pe DOMNUL Isus ca Mântuitorul ei. Acesta este lucrul principal.

În fața acestor lucruri, vrem să ne facem personal inventarul în seara aceasta, fiecare din noi. Înainte de a ne ruga, vrem să ne gândim: „Cum stau eu în fața lui Dumnezeu în seara aceasta?“ Noi vrem să ne cercetăm inimile și să constatăm. „DOAMNE, dacă am jignit pe cineva, dacă am cauzat ca un picior să cadă de pe drumul cel bun, dacă am spus sau am făcut ceva greșit, atunci iartă-mă, o Dumnezeule.“

Credința Mea este aproape de Tine

O, Mielule de pe Golgota ...

Ține-mă pe drumul tău, DOAMNE. Ține-mă numai în voia Ta. Indiferent dacă ești tânăr sau bătrân, noi nu știm ce vârstă ai — dacă ești de optzeci de ani și trăiești până dimineață, atunci ai trăit mai mult decât unii băieți și fete de șaisprezece ani. Mulți băieți și fete de șaisprezece ani vor fi chemați să se întâlnească cu Dumnezeu, înainte de a începe o nouă zi. Așa este. Vârsta nu are importanță. Întrebarea este: sunteți pregătiți să vă întâlniți cu El? Acesta este lucrul principal.

Să ne gândim asupra acestor lucruri, în timp ce ne rugăm acum și ne aplecăm capetele.

O, Tată al vieții plin de milă și sfânt, cu teamă venim în prezența Ta pentru a-ți aduce Ție, Dumnezeului atotputernic, mulțumire din adâncul inimilor noastre pentru privilegiul de a fi în seara aceasta aici. Când am fost mai înainte la spital, am văzut oameni acolo care erau inconștienți, unii sângerau și zbierau, alții nu

mai erau normali și erau legați de pat. O, Dumnezeule, eu mă rog, ca fiecare din ei să fie pregătit, Tată, pregătit să se întâlnească cu Tine, dacă vor trece din viața aceasta. Noi ne gândim DOAMNE, că am putea fi noi acolo, oricare din noi de aici, dacă nu ai fi avut milă de noi. Dar Tu ne-ai ținut în viață, ca să ne întâlnim în seara aceasta din nou și să ne pregătim. Aceste lucruri ne trec prin inimă și minte, DOAMNE. În timp ce Tu cercetezi răunchii și inima: dacă este ceva necurat în noi, Doamne, atunci ia-o, Tată. O, Dumnezeule, închină sufletele noastre Ție.

Noi Îți mulțumim pentru tot ce ai făcut, și pentru ceea ce noi credem că Tu vei mai face. Și pentru lumina care a apărut astăzi în casa soarei Bruce, Îți mulțumesc, DOAMNE. Aceasta a întărit-o.

Acum mă rog, DOAMNE, ca sufletele noastre să primească în seara aceasta înviare tot timpul în această capelă în prezența Ta. Noi Îți mulțumim pentru această capelă, Tată. Noi Îți mulțumim pentru pastorul de aici, pentru fratele nostru Neville. El este un bărbat smerit, un om cinstit, un bărbat plin de dragostea lui Dumnezeu pentru Hristos și Biserica Lui. Eu mă rog ca Tu să-l binecuvântezi pe el, pe soția lui și copiii lui.

DOAMNE, fie ca ei să mai locuiască mult timp printre noi pe pământ. Îngăduie. Nu lăsa să se apropie boala de ei. Ține-i sănătoși. Nu lăsa boala să se apropie nici de noi, DOAMNE, și ține-ne sănătoși ca să-Ți putem sluji.

Acum ne punem sufletele pe altar, pentru ca Tu să le cercetezi, înainte de a-mi deschide imediat ochii ca să citesc Cuvântul Tău, dacă este în voia Ta și voi rupe pâinea vieții poporului Tău. DOAMNE, ajută-mă să spun ceva care să-i ajute unui suflet istovit în seara aceasta. Dăruiește și cuvinte pentru corectare, ca să știm cum trebuie să ne comportăm, ce trebuie să facem și cum trebuie să trăim în lumea aceasta, dacă așteptăm să facem cerul locuința noastră. Îngăduie, DOAMNE. Vindecă bolnavii. Dacă sunt bolnavi printre noi, DOAMNE, noi ne rugăm ca Tu să-i vindeci. Întărește-i pe cei oboșiți. Noi ne rugăm pentru ei.

Noi nu ne rugăm numai pentru Biserica aceasta, ci și pentru toate Bisericile din toată lumea, unde sunt aduse rugăciuni și cereri înaintea lui Dumnezeu, și pentru multe sute de inimi flămânde ale sfinților care strigă: „Vino, DOAMNE Isuse, vino.“ TU vei auzi sigur chemarea noastră și vei veni într-o zi.

Dacă vom adormi înainte de venirea Ta, atunci noi știm că trâmbițele vor suna și morții în Hristos vor fi înviați primii. Noi vom veni într-o zi și vom sta în prezența Ta. Noi Îți mulțumim și așteptăm acest timp. Pregătește acum inimile noastre, căci noi ne rugăm în Numele lui Isus. Amin.

Eu nu mi-am propus să vorbesc prea mult în seara aceasta, ci poate treizeci, patruzeci de minute despre o temă. Dar mai întâi vreau să citesc un text biblic din

Psalm 105. Noi citim inclusiv vers. 15. Eu vreau ca voi să ascultați atenți când va fi citit Cuvântul, căci Cuvântul lui Dumnezeu nu va da niciodată greș.

„Lăudați pe Domnul, chemați Numele Lui! Faceți cunoscut printre popoare isprăvile Lui! Cântați, cântați în cinstea Lui! Vorbiți despre toate minunile Lui! Făliți-vă cu Numele Lui cel sfânt! Să se bucure inima celor ce caută pe DOMNUL! Alergați la DOMNUL și la sprijinul Lui, căutați necurmat Fața Lui! Aduceți-vă aminte de semnele minunate pe care le-a făcut, de minunile și de judecățile rostite de gura Lui, sămânță a robului Său Avraam, copiii ai lui Iacov, aleșii Săi! DOMNUL este Dumnezeul nostru: Judecățile Lui se aduc la îndeplinire pe tot pământul. EL Își aduce aminte totdeauna de legământul Lui, de făgăduințele Lui făcute pentru o mie de neamuri de om, de legământul, pe care l-a încheiat Avraam, și de jurământul, pe care l-a făcut lui Isaac; El l-a făcut lege pentru Iacov, legământ veșnic pentru Israel, zicând: Ție îți voi da țara Canaanului ca moștenire, care v-a căzut la sorț.‘ Pe atunci ei erau puțini la număr, și străini în țară; mergeau de la un neam la altul, și de la o împărăție la un alt popor; dar n-a dat voie nimănui să-i asuprească, și a pedepsit împărați din pricina lor. „Nu vă atingeți de unșii Mei, — a zis El — și nu faceți rău proorocilor Mei!“

De aici vreau să iau o temă; sună astfel: Respect. Noi am citit aici ce a spus David înaintea DOMNULUI. Noi Îi suntem datori respect lui Dumnezeu. Aceasta este ceva care vreau să imprim în inima fiecăruia care se află aici în seara aceasta: ca să respectăm tot ce vedem că se întâmplă. Noi trebuie să respectăm. David a zis că El a pedepsit popoare și împărați din pricina Israelului, atunci când mai erau puțini la număr. Poate el s-a referit la Avraam, Isaac și Iacov. Dumnezeu a pedepsit națiuni și împărați și a zis: „Nu vă atingeți de unșii Mei și nu faceți rău proorocilor Mei!“

În Ecclesiastul 12, vers. 13 este scris: „Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om.“

Rezultatul final este: teamă de Dumnezeu. Voi nu puteți avea respect, numai dacă aveți teamă. Voi trebuie să aveți teamă de Dumnezeu. Solomon a spus în Proverbe:

„Teama de Dumnezeu este începutul înțelepciunii.“

Aceasta nu înseamnă că trebuie să vă fie frică de El, ci înseamnă: să aveți teamă și respect față de El. Dacă aveți respect față de Dumnezeu, atunci aveți teamă de Dumnezeu. Vouă vă este teamă că Îi displăceți Lui în vreun fel. Vouă vă este teamă că ați putea face ceva greșit. Voi nu vreți aceasta.

Eu am respect față de mama mea. Eu am respect față de nevasta mea. Eu am respect față de Biserica mea. Mie îmi este teamă față de toți slujitorii lui Dumnezeu, ca să nu le pun nici o piedică în drum. Eu am respect față de oameni.

Mie îmi este teamă față de oamenii din orașul acesta, ca să nu fac nimic greșit ceea ce i-ar face să creadă că nu sunt un creștin.

Vedeți, înainte de a putea avea respect, trebuie să aveți teamă. Dumnezeu cere respect. Dumnezeu cere aceasta și teama o aduce cu sine. Noi știm că teama aduce respect.

Să luăm de exemplu un bărbat care este un fermier sau un muncitor. Nimeni nu-i dă atenție. Dar dacă primește un post la poliție și apoi se plimbă pe stradă ca polițist cu insignă și uniformă, atunci și cel care poate cu o zi înainte nu ar fi vrut să aibe nimic de-a face cu el, vorbește cu el: „Hallo John! Cum îți merge?“ Cum se întâmplă aceasta? Este un fel de teamă, un fel de respect care s-a format prin aceasta. Același lucru este dacă cineva este ales ca primar pentru un oraș.

Cine ar fi în seara aceasta președintele Kennedy, dacă el nu ar fi președinte? Ce ar fi dacă el ar mai lucra ca muncitor la „Colgate“ pentru patruzeci de dolari pe săptămână? Dacă ar veni prin orașul acesta, atunci nimeni nu l-ar băga în seamă în afară de însoțitorii lui. Dar pentru că este președintele Statelor Unite, i se cuvine respect, nu-i așa?

Așa este și cu Dumnezeu. Pentru că El este Dumnezeu, I se cuvine respect. Așa este. Noi trebuie să-L respectăm. Noi trebuie să avem teamă față de El; aceasta aduce cu sine respect. Aceasta cere Dumnezeu pentru Sine și pentru toți slujitorii Săi. Dumnezeu cere respect pentru slujitorii Săi. EL are slujitori. Cum știm noi că ei sunt slujitorii Lui? Pentru că El confirmă acești slujitori prin Cuvântul Său. EL ia acești slujitori și îi face slujitorii lui Dumnezeu și dovedește că ei sunt slujitori, lăsând să lucreze Cuvântul Său prin acești slujitori. Dacă îl respectați pe slujitor, Îl respectați pe Dumnezeu. Dacă ¼ eu vă respect pe voi și voi mă respectați pe mine — dacă noi ne respectăm reciproc —, atunci Îl respectăm pe Dumnezeu.

Nu a spus Isus: „Adevărat vă spun că, oridecâteori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut.“? „Dar pentru oricine va face să păcătuiască pe unul din acești micuți, care cred în Mine, ar fi mai de folos să i se atârne de gât o piatră mare de moară, și să fie înecat în adâncul mării ... căci vă spun că îngerii lor în ceruri văd pururea fața Tatălui Meu care este în ceruri.“ Noi știm că ei — că noi, pentru că suntem copiii lui Dumnezeu, suntem o parte din Dumnezeu. Dumnezeu cere acest respect și Dumnezeu arată care sunt copiii Lui. EL arată aceasta prin semnele și minunile care se întâmplă.

Noi vom începe acum cu câțiva din oamenii aceștia. Poate începem cu Noe. Noe a avut o descoperire de la Dumnezeu, care era total în contradicție cu ceea ce dovedea știința ca fiind corect. Dar el a vorbit cu Dumnezeu, și Dumnezeu a vorbit cu el. El a început să pregătească o corabie. Batjocoritorii, despre care zice

Biblia că se vor ridica și în ultimele zile ca atunci, l-au batjocorit pe Noe. Ei credeau că este nebun, pentru că el construia o corabie. Dar Dumnezeu a lăsat judecata asupra batjocoritorilor, pentru că nu au ascultat de mesagerul lui Dumnezeu și nu au intrat în corabie pe baza prediciei. Atunci Dumnezeu a trimis judecata asupra pământului. Mai întâi El a pregătit totul pentru cei care vor accepta, ca să scape. Dar dacă nu vroiau să scape, mai rămânea numai un singur lucru. Dacă nu acceptă ceea ce a pregătit Dumnezeu pentru salvare, atunci mai rămâne numai un singur lucru, și anume judecata dumnezeiască.

Voi vă puteți decide numai între două lucruri: pentru milă sau judecată. Voi trebuie să vă decideți pentru una sau pentru cealaltă. Aici ne aflăm noi în seara aceasta. Ori acceptăm mila lui Dumnezeu, sau cădem sub judecata Lui. Nu există nici o posibilitate să treci pe lângă aceasta. Dumnezeu face un drum pentru fiecare din cei ce vor să fie salvați. Ceilalți trebuie să treacă prin judecată; dar nu pentru că așa vrea Dumnezeu, ci pentru că ei înșiși s-au hotărât pentru aceasta. Ei au ales aceasta. Aici ne aflăm în seara aceasta, prieteni: în fața aceleiași lucru. Ori luăm drumul lui Dumnezeu ca să scăpăm, sau trecem prin judecată. Ori una, ori cealaltă. Nu sunteți bucuroși în seara aceasta că ați ales drumul de scăpare? Toți acei care nu aleg drumul acesta de scăpare, trebuie să treacă prin judecată.

Acolo mai este un alt bărbat despre care vreau să vorbesc. A fost odată un proroc mare, puternic cu numele de Moise. Poporul Israel trebuia să fi recunoscut din Scriptură că Dumnezeu vrea să-i elibereze și să-i scoată din Egipt. Dar când Dumnezeu a pregătit bărbatul Lui și l-a trimis în Egipt, ei nu au avut respect față de el. Ei l-au respins și au zis: „Vrei să ne ucizi și pe noi cum ai făcut-o cu egipteanul?” De aceea ei au rămas în sclavie încă patruzeci de ani. Ei au rămas în sclavie pentru că au refuzat să-l respecte pe eliberatorul care a venit să-i elibereze. Din cauza aceasta au rămas mai departe în sclavie. Dumnezeu nu a vrut ca ei să rămână acolo, căci era timpul potrivit, dar ei au mai rămas patruzeci de ani pentru că au refuzat să primească ocazia de scăpare pe care le-a pregătit-o Dumnezeu. Eu cred că în seara aceasta este așa; exact așa.

Ei au refuzat să iasă afară. Dar Dumnezeu era decis și a făgăduit aceasta lui Avraam și urmașilor lui când a încheiat legământul cu el, așa cum am citit în seara aceasta în Psalmul lui David. EL a făgăduit că va face ceva anume, și Dumnezeu va împlini întotdeauna făgăduința Lui. EL totuși i-a scos afară, dar trecuse deja aproape o generație întreagă până atunci. Generația veche care a răs de Moise și nu a primit mesajul, a murit în timpul celor patruzeci de ani. Moise a venit atunci la o altă generație. Vedeți voi ce vreau să spun? Dacă ei nu primesc, atunci Dumnezeu va lăsa să moară generația aceea și va lua o altă generație în care se va întâmpla. Ei au respins. Noi constatăm că generația următoare crescuse, când Moise a venit acolo și a fost confirmat.

Voi știți, Moise se temea să meargă încă o dată acolo. El avea optzeci de ani. Înainte cu patruzeci de ani fugise el de acolo. Când a vorbit cu Dumnezeu la rugul aprins, el a spus: „Cine să le spun că m-a trimis?“ Dumnezeu nu se descoperise niciodată cu un Nume, de aceea el a întrebat: „Cine să le spun că m-a trimis? Dacă le spun că Dumnezeul părinților voștri mi-a apărut, atunci ei vor întreba: ‚Cum îl cheamă pe Dumnezeul părinților noștri?‘ Ce să le răspund?“

El i-a răspuns lui: „Așa să le vorbești: EU SUNT Cel ce sunt. Spune-le: EU SUNT Cel ce sunt.“ Și El l-a întrebat pe el: „Ce ai în mâna ta, Moise?“

El a răspuns: „Un toiag.“ Când l-a aruncat pe pământ, a devenit un șarpe. Apoi și-a băgat mâna în sân și era plină de lepră. Când a băgat-o încă o dată și a scos-o, era vindecată.

EL a zis: „Mergi și fă minunile acestea în fața poporului, căci este o confirmare. Prin aceste semne ei vor recunoaște că Eu te-am trimis pentru eliberarea lor.“ O, frate! Dumnezeu face aceasta întotdeauna. Dumnezeu dă întotdeauna semne supranaturale.

Când a ajuns acolo, el a adunat poporul și a făcut minunile înaintea lor. Atunci întregul popor i-a dat crezare; fiecare din ei. Apoi s-au dus în palat și au vorbit despre eliberare. Dar faraon a hotărât să nu-i elibereze. Dumnezeu a trimis judecata peste faraon. Noi știm ce s-a întâmplat în Egipt.

Este ciudat, dar după ce au văzut și au recunoscut că toate aceste semne au fost făcute de Dumnezeu, când au ajuns la Marea Roșie ei s-au îndoit că același Dumnezeu este în stare să le pregătească o cale de scăpare.

În aceasta și noi facem greșeli. Dacă ne vine pe drum o boală ușoară, o nenorocire mică, o greutate, atunci aproape cădem. Dacă unul nou în credință este batjocorit și se spune: „Acum ești un fanatic sfânt“, atunci se răspunde imediat: „Eu nu vreau să fiu numit ‚fanatic sfânt‘!“ Și deja vin îndoielile.

Atunci este momentul în care trebuie să rămâneți stabili. Acesta este timpul în care trebuie să-l respectați pe mesager. Acesta este timpul în care trebuie să-I dați slava lui Dumnezeu.

Moise a spus: „Zece minuni am făcut deja în fața voastră. Dumnezeu v-a arătat zece minuni și acum vă este frică de mare? Ce să se mai întâmple ca să credeți?“ El a mers, a luat toiagul și a întins mâna peste mare. Imediat s-a ridicat un vârtej, a împărțit marea și au trecut dincolo. Dar când au ajuns dincolo au început deja să cârtească, că nu au pâine. Vedeți, este întotdeauna același lucru. Dumnezeu le-a trimis atunci pâine din cer. Apoi s-au plâns că nu mai au apă. O obiecție după alta.

Voi spuneți: „Poate simbolizează necredincioșii.“ Poate este așa. Așa este, a fost un popor amestecat în exod.

Dar eu vreau să vă aduc aminte de altceva. Dacă Dumnezeu a trimis mesagerul, l-a confirmat prin semne, astfel că el era mesagerul trimis de Dumnezeu, atunci ar fi trebuit să asculte de acest mesager. Exact aceasta. Ei ar fi trebuit să-l creadă și să-l respecte. Observați-i pe Iosua și Caleb. Ei erau de partea lui. Desigur. Prin ce trebuia să treacă Moise, treceau și ei. Dacă Moise avea dreptate sau nu — ei erau totuși de partea lui, pentru că au recunoscut că el este mesagerul lui Dumnezeu.

Noi constatăm că Maria, care era o proorociță, și Aaron, marele preot, au râs că Moise și-a luat o femeie etiopeană. Ei s-au gândit: „Nu sunt destule femei printre noi cu care se putea căsători, în loc să o ia pe femeia aceasta?” Nu a fost alegerea lui Moise, a fost alegerea lui Dumnezeu pentru Moise. Când au batjocorit, Dumnezeu s-a înfuriat și a trimis lepra asupra Mariei, proorocița. Ea era sora lui Moise. Ce ne spune aceasta? Ea a fost o proorociță; dar ce a făcut ea? Ea a râs și nu a avut teamă față de mesagerul lui Dumnezeu, mesagerul legământului din timpul acela! Ea nu a avut respect. Și Aaron, marele preot, cel ce vorbea pentru Moise, a luat parte la aceasta.

Când a văzut Aaron că sora lui era plină de lepră, s-a dus la Moise și a zis: „Vrei ca propria ta soră să moară?”

Moise s-a dus în cort, a căzut înaintea lui Dumnezeu, a început să plângă și l-a implorat pe Dumnezeu pentru milă pentru sora lui. Apoi a venit Duhul lui Dumnezeu și a zis: „Cheamă-i pe Aaron și pe Maria, să vină înaintea Mea.” O, vedeți voi?

Dumnezeu cere respect. Dumnezeu trimite mesajul Lui; ascultați-l și respectați-l. Să nu vă intereseze dacă sunteți denumiți un grup de fanatici sfinți, sau altfel. Lăsați să facă lumea ce vrea. Dar voi, să aveți respect!

Maria stătea acolo. Dumnezeu a vorbit: „Aaron și Maria să vină aici — fratele și sora ta, să vină înaintea Mea.”

Când au venit înaintea lui Dumnezeu, Dumnezeu a vorbit. „Nu aveți teamă de Dumnezeu?” Apoi El a zis către mai marele preoților și către Maria, proorocița. „Dacă este un prooroc al DOMNULUI printre voi, Eu mă voi descoperi lui prin vedenii și vorbesc cu el prin visuri. Dar nu așa este cu slujitorul Meu Moise: el este cunoscut în toată casa Mea. EU îi vorbesc gură către gură” — cu buzele la urechi. EL a zis: „Nu aveți teamă de Dumnezeu?” Cu alte cuvinte: „Dacă vorbiți despre Moise, atunci vorbiți despre Mine. Dacă nu puteți să-l respectați pe Moise, atunci nu aveți respect față de Mine.” EL a spus: „Nu v-am adus dovada că el este slujitorul Meu? Și voi nu aveți teamă de el!”

Ce lecție ar fi aceasta pentru oamenii de astăzi. Nu este respect, nu este teamă!

EL a spus: „Pentru că nu te-ai temut, ai devenit leproasă. Din cauza aceasta s-a întâmplat, pentru că voi ar fi trebuit să știți că acesta este slujitorul Meu. Voi o știți. Deci dacă voi spuneți ceva împotriva lui, atunci o spuneți împotriva Mea.“

Moise s-a rugat ca ea să rămână în viață, și Dumnezeu i-a păstrat viața. Ea nu a mai trăit mult și a murit. Dar ea a devenit curată după ce a fost 7 zile în afara taberei. Voi știți, acesta a fost timpul curățirii. Dumnezeu a vindecat-o.

Ceea ce a vrut El să arate prin aceasta, a fost: „Voi trebuie să respectați ceea ce fac Eu.“

Dacă Dumnezeu a avut această atitudine în timpul acela, și Dumnezeu nu se poate schimba, atunci Dumnezeu cere și de la noi să respectăm ceea ce face El. EL o cere. EL zice: „Ori respectați, sau se va întâmpla ceva.“

Nu demult mi-a povestit un bărbat ceva. El este sărac și își câștigă pâinea măturând piața. El s-a îmbolnăvit; starea lui era foarte rea. El este lutheran și vroia să ia cina. Dar pentru că nu putea să meargă la biserică, a luat un taxi. El a spus că l-a costat optzeci de cenți și optzeci de cenți înapoi. Vecinul său, un om fără Dumnezeu, a văzut într-o dimineață că s-a rugat ‚Tatăl nostru‘. El a râs și l-a batjocorit. În dimineața aceea vecinul său l-a întrebat ‚Unde te-ai dus azi dimineață cu taxiul?’

El a răspuns: ‚La biserică. Noi am avut cina.‘

El a întrebat. ‚Ce este ‚cina‘?’

Acesta a răspuns: ‚Când luăm pâine și vin.‘

El a răspuns: ‚Eu am luat-o deja azi dimineață la masa mea; și anume o bucată de pâine albă și un pahar de whisky.‘

Asta îmi aduce aminte de trei băieți care au râs odată de cina din biserică. Ei s-au dus în camera lor de hotel, au luat sandvișuri și o sticlă de whisky. Acolo ei au sărbătorit cina lor, batjocorind cina care s-a ținut într-o biserică penticostală. În mai puțin de trei luni unul din ei a murit și ceilalți doi au ajuns într-un sanatoriu de nebuni!

Voi nu puteți să fiți fără respect înaintea lui Dumnezeu! Voi trebuie să-I aduceți respect lui Dumnezeu. Dacă nu credeți ceva, atunci fiți liniștiți. Nu vă ocupați de aceasta. Ori faceți asta, sau veniți cu teamă și o respectați. Să nu batjocoriți oamenii care sunt în Duhul. Nu vorbiți despre oamenii care se roagă în Duhul lui Dumnezeu. Lăsați-i în pace.

Înainte cu mulți ani, ca predicator tânăr, am stat odată acolo pe colț și am predicat. Pe acolo a trecut o femeie; era catolică, mai bine zis, eu știam că soțul ei este catolic. Ea nu era nimic. Ea era o femeie frumoasă de vreo 20 de ani. Eu am cunoscut-o deja ca fată, căci locuia aici în oraș. Ea a trecut pe acolo, a rămas pe

loc și a zis: „Eu nu aş accepta ca vaca mea să aibe religia pe care o are William Branham.“

În seara următoare auzisem că ea era în spital, și încă înainte de a ajunge eu la ea, ea a murit. Nici astăzi nu se știe încă de ce a murit. Când mai era încă în spital pe moarte, soțul ei a venit și a vrut să mă cheme. El era catolic. Când a venit el m-a rugat: „Vino repede și roagă-te pentru soția mea. Ea te-a chemat toată seara. Ea este pe moarte.“ Eu am răspuns: „Bine, eu vin.“ Eu am părăsit adunarea, m-am urcat în mașină și m-am dus la spital. Pe când fugeam pe scări în sus, o soră medicală m-a întâmpinat și mi-a spus: „Ea a murit deja.“

Soțul ei m-a rugat: „Vino totuși și roagă-te pentru ea“

Eu am răspuns: „Ea este moartă.“

El a spus din nou: „Totuși roagă-te pentru ea.“

Eu am răspuns: „Asta nu mai ajută la nimic.“

Apoi el a zis: „Vino și privește-o.“

Eu am intrat înăuntru. Ea avea părul roșcat închis; eu cred că se numește castaniu. Ea era foarte frumoasă, avea câțiva pistrui pe față și ochi mari, căprui. Sora medicală a spus: „Billy, femeia aceasta a avut o luptă mare de moarte! Ea a strigat numele tău cât a putut de tare și spunea mereu: ‚Roagă-l să mă ierte!‘, până când pistruii au devenit ca negurii.“ Ochii ei erau ieșiți, numai pe jumătate închiși. Voi știți ce se întâmplă când moare cineva: plămâni, glandele, totul este în funcțiune. Ea era acoperită de sudoare. Ea a avut o luptă de moarte foarte grea, nu pentru că nu a avut respect față de mine, ci pentru că nu a avut respect față de Evanghelia pe care o predicam, la care Dumnezeu făcea semne și minuni.

Odată am vorbit în New Albany cu un păcătos pe care l-am condus la Hristos. El lucra în atelierul unui om cam aspru. Cu ginerele lui eram prieten. El conducea atelierul de alături. În timpul pauzei de masă mă opream acolo și predicam. Eu mâncam un sandviș și vorbeam cu el despre Dumnezeu. Ziua îmi căutam un loc unde puteam să merg în timpul pauzei și încercam să conduc un suflet la Hristos. El a spus: „Domnule Branham ...“ Atunci mai eram un predicator foarte tânăr. „Domnule Branham“, a spus el, „acest fel de religie care este în inimă, a avut-o și mama mea.“ Lacrimile i-au curs peste obraz.

Eu am întrebat: „De când este deja decedată?“

El a răspuns: „De mulți ani. Ea s-a rugat întotdeauna pentru mine.“

Eu am răspuns: „Dumnezeu, care a auzit rugăciunile ei, încearcă acum să le dea un răspuns din pricina ei.“

Bărbatul celălalt a venit la noi și a spus: „Halo.“ El era băut. El a spus: „Ascultă Billy, poți să vii în atelierul meu când vrei. Dar ‚religia ta fanatică sfântă‘ să o lași afară!“

Eu m-am întors, m-am uitat la el și am spus: „Unde Hristos nu este bine venit, nici eu nu merg.“

Apoi s-a întors și a zis: „Băiete, să devii mai întâi normal.“

Apoi am auzit în inima mea o voce care zicea: „Tu vei secera, ce ai semănat. Ar fi mai bine pentru tine să ți se atârne o piatră de moară de gât și să fii aruncat în adâncul mării.“

Încă în aceeași după masă, el a fost călcat de ginerele său cu un camion Chevrolet greu de două tone și zdrobit.

Vedeți, voi trebuie să aveți respect față de Dumnezeu. Voi trebuie să procedați astfel. Dumnezeu cere respect de la voi. EL îl cere.

Maria trebuia să știe mai bine. Și Aaron trebuia să fi știut mai bine. Ei ar fi trebuit să recunoască faptul că Moise a fost condus de Duhul lui Dumnezeu să facă ceea ce a făcut.

Un predicator baptist din împrejurime mi-a scris acum câteva zile o scrisoare. O, cum m-a tras prin gunoi! El a scris: „Unul așa de leneș ca tine, pretinde că are o slujbă care se poate compara cu cea a lui Ilie și a proorocilor! Și apoi șezi acasă și nu faci nimic!“

În timpul acela Billy era secretarul meu și el i-a scris o scrisoare înapoi. El s-a gândit: „Eu îi voi răspunde.“ Dar apoi i-a venit gândul că poate ar fi mai bine dacă îl citesc și eu înainte de a răspunde. A fost scris diplomatic. El a scris deci: „Eu răspund pentru tatăl meu. Tu scrii că tatăl meu pretinde că are o slujbă ca cea a lui Ilie. Tu îi reproșezi că se pune cu undița lângă un râu și merge cu pușca în munți. Ce vrei să zici atunci de Ilie care a fost trei ani de zile lângă un râu? Nu știi că ei sunt conduși de Duhul lui Dumnezeu în tot ceea ce fac?“ Vedeți, fiecare vrea să fie cum vrea el. Dar trebuie să fim conduși de Duhul lui Dumnezeu, și voi trebuie să respectați aceasta. Asta este totul.

Nu demult un suflet scump s-a întâlnit în oraș cu un frate care a spus: „Unde este de fapt Bill?“

Acesta a răspuns: „El a plecat în Canada.“

El a întrebat mai departe: „La vânătoare?“

El a răspuns: „Da, la vânătoare.“

Apoi celălalt a spus: „Ce lucru nebunesc!“

În ordine. Dar bărbatul acesta nu știa că eu vroiam să mă duc pe baza unei viziuni, cu AȘA VORBEȘTE DOMNUL, sub puterea Duhului Sfânt. Ce vei face

tu în ziua judecății? La ce ar folosi dacă m-aș duce la patul unui astfel de bolnav ca să mă rog pentru el? Mai întâi el nu mă crede. Oamenii umblă și vorbesc astfel de lucruri. Credeți voi, că eu nu știu că ei nu cred? Chiar dacă ei bat pe cineva pe umăr și îl numesc „frate“, se știe că ei nu cred. Ei nu cred. Câteodată pot să aduc dovezi, dar pentru ei nu pot să fac nimic. Ei vă cheamă: „Vino și roagă-te“, dar nu le folosește la nimic. Aceasta este pentru că ei nu respectă. Voi trebuie să credeți. Fiți atenți la cei care cred cu adevărat, și atunci veți vedea ce se întâmplă. Vedeti, voi trebuie să aveți respect.

Isabela era fără respect față de Ilie în timpul acela. Ilie era de fapt păstorul ei. Desigur! O, ea n-a acceptat aceasta. Sigur că nu! Ea era o ateistă, fără Dumnezeu, închinătoare la idoli. Ea avea un preot propriu păgân. Dar totuși Ilie era păstorul ei. Dumnezeu l-a trimis acolo să fie păstor. El totuși a fost păstor. El a muștrat-o și i-a reproșat păcatele; el era deci păstorul ei. Ea nu a vrut să primească aceasta. Ea l-a disprețuit. Ea îl ura! Sigur făcea ea aceasta. Ce s-a întâmplat cu ea? Dumnezeu a lăsat-o să fie mâncată de câini. Așa este. De ce? Pentru că nu a respectat mesajul predicat de Ilie.

Dumnezeu cere respect. Voi trebuie să-l aveți. Dacă vreți să primiți vreodată ceva de la Dumnezeu, trebuie să-L respectați pe Dumnezeu. Voi trebuie s-o faceți din inimă, din adâncul inimii voastre. Voi trebuie s-o faceți.

Disprețuindu-l pe proorocul Lui, L-a disprețuit și pe Dumnezeu. Ea știa că Ilie este un prooroc. În tot Israelul nu era nimic care putea fi comparat cu Ilie. Viziunile lui — totul era desăvârșit de la Dumnezeu. Dar el a condamnat-o. O, milă! El a luat toate denotațiunile și toate celelalte la rând. Tot ce era numit păcat, el a condamnat de la cel mai mic până la cel mai mare, pe împărat și pe toți ceilalți. El nu a ținut seama de nimeni. Ei trebuiau să afle că el era un prooroc. Lor nu le-a putut rămâne ascuns.

Ahab a încercat să-l facă răspunzător pentru secetă. El s-a rugat lui Dumnezeu ca să nu ploaie. Da, el a făcut aceasta. El a spus. „Eu am putere să închid cerurile. Nici rouă și nici ploaie să nu cadă, numai la cuvântul meu!“

Vă puteți închipui cum Isabela cu fața ei vopsită a bătut cu piciorul de podea și a spus: „Bătrânul acesta fățarnic! Bătrânul fățarnic este de vină că toți copiii mici și ceilalți trebuie să sufere!“? Ilie a încercat să-i aducă înapoi la Dumnezeu. El a vrut să câștige națiunea iarăși pentru Dumnezeu. Vedeti, cum a putut ea să le explice oamenilor. „Vreți să-mi spuneți că îi dați crezare unui astfel de om care face o pagubă așa de mare țării, în timp ce nu cade nici rouă și nici ploaie? El cu fățarnicia lui, cu vrăjitoria lui“, sau cum l-a numit. „El este numai un vrăjitor sau ghicitor. El a închis cerurile ca să nu ploaie, și toți oamenii suferă. Și voi tot mai spuneți că este voia lui Dumnezeu?“

A fost voia lui Dumnezeu! Indiferent de ceea ce se întâmplă, voi trebuie să fiți atenți să-L respectați pe Dumnezeu în tot ce face. EL știe ce face. Arăta rău: copiii sufereau, oamenii sufereau, vitele mureau, oile mureau, pentru că nu era nicăieri apă. Noaptea erau fierbinți și apăsătoare. Ziua ardea soarele fără milă — timp de trei ani și șase luni! Ilie care a zis: „Nici rouă și nici ploaie să nu cadă, numai la cuvântul meu.“, și s-a urcat pe munte. O, cum îl urau ei!

Când l-a găsit Ahab, el a spus: „Tu ești acela care a nenorocit Israelul! Tu ești acela!“

Bătrânul Ilie s-a uitat în fața lui și a zis: „Nu, nu eu, ci tu ești acela care a dus Israelul la nenorocire.“ Așa este. Nici Ahab nu avea respect față de el. Știți voi, ce i-a spus Ilie lui Ahab? „Chiar în locul unde au lins câinii sângele lui Nabot, vor linge câinii și sângele tău.“ Așa s-a întâmplat, pentru că nu l-au respectat pe mesagerul lui Dumnezeu. Așa este. Ei nu l-au respectat.

Maria nu a avut respect, Aaron nu a avut respect.

Indiferent cine sunteți, creștin sau nu, voi totuși trebuie să-L respectați pe Dumnezeu și ceea ce face El — sau să purtați consecințele! Ori acceptați aceasta, sau cădeți sub judecată. Una din două, cum vreți!

Eu aș putea să mărturisesc ore întregi despre lucruri care s-au întâmplat și le-am văzut în viața mea în alte țări și în alte părți ale națiunii. Dar eu trebuie să le pun deoparte. Eu vreau numai ca voi să înțelegeți ce încerc eu să spun. Voi trebuie să aveți respect. Eu am văzut tineri în adunări care râdeau și chicotau — și în timp de douăzeci și patru de ore erau zdrobiți pe stradă! Eu am văzut tineri șezând într-un an în adunarea dintr-un oraș, și după ce am venit după șase luni, ei ori erau deja decedați, uciși sau decedați în urma vreunei boli. Așa este. Voi trebuie să aveți respect față de această lucrare.

Eu îmi aduc aminte de o fată anumită, când am predicat într-o seară într-o adunare mare baptistă în Tennessee și chiar am vrut să ies afară pe ușă. La ușă m-am simțit condus să o chem la Hristos. Dar ea mi-a râs în față când am chemat-o să vină la Hristos. Ea era fiica unui diacon. În seara aceea stătea la ușă și mă aștepta. Când am ajuns acolo, ea a spus: „Eu vreau ca tu să știi un lucru: să nu mă mai aduci niciodată într-o astfel de situație penibilă.“

Eu am răspuns: „Dumnezeu te-a chemat.“

Ea a răspuns: „Nebunie! Eu sunt tânără și mai am timp mult pentru aceasta.“ și a zis: „Tatăl meu are destulă religie pentru noi toți de-acasă.“

Eu am spus: „Asta nu este destul pentru tine, soră. Fiecare trebuie să creadă pentru sine.“

Ea a răspuns: „Dacă eu am dorința să vorbească cineva cu mine despre aceasta, atunci voi chema pe cineva care este normal, și nu pe cineva ca tine.“

Eu am răspuns: „Continuă; spune ce vrei că nu mă deranjează. Dar într-o zi îți va părea rău.“

Nu după mult timp am venit în același oraș. Ea venea pe stradă în jos. I se vedea juponul dedesubt, arăta dezordonată, avea în mână o țigară și mi-a oferit whisky. Aceeași față! Și aceasta era mărturia ei: „Îți mai amintești de seara aceea când m-ai chemat? Acesta a fost adevărul!“ Ea a continuat: „Duhul lui Dumnezeu mi-a fost de mărturie în seara aceea și a vrut să vin. De atunci am putut să văd sufletul mamei mele în iad cum frige ca o clătită și puteam să mai și râd!“ Vedeți, aceasta s-a întâmplat.

Voi trebuie să-I aduceți respect lui Dumnezeu. De asta depinde. Tu trebuie s-o faci, frate. Trebuie să fie. Isabela nu a avut respect.

Vă amintiți: odată copiii nu au avut respect, pentru că așa au fost educați de acasă.

Ilie a fost urât de oameni după toate lucrurile care s-au întâmplat, pentru că a adus foametea peste țară. Acolo erau oameni care-i învățau pe copiii lor: „Cum poate un astfel de om ca Ilie să fie transformat și înălțat la cer? El a fost ucis undeva și l-au îngropat în ascuns.“ Ei nu credeau.

Elisei i-a luat locul. Apoi el a fost mesagerul timpului acela, după ce a fost înălțat Ilie. Când a trecut printr-o anumită localitate, au ieșit copiii și l-au batjocorit strigând: „Pleșuvule, de ce nu te-ai suit cu Ilie?“ Ei nu au crezut că Ilie a fost înălțat. Asta este! Nu era vorba că-l disprețuiau pe bărbat, ci ei nu au respectat mesajul lui. El a fost urmașul lui Ilie. El avea ungerea; duhul lui Ilie era peste el, căci atunci când s-a întors a făcut același lucru pe care l-a făcut și Ilie. Aleluiah!

Isus a spus: „Cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu.“ Desigur. „Aceste lucrări vor urma celor care cred.“

Ei nu aveau respect față de aceasta. Ei nu aveau respect față de Elisei care credea în Ilie; căci Duhul era peste el. El s-a întors, a întins mantaua înspre Iordanul care s-a despărțit, a mers și a făcut aceleași minuni ca și Ilie. Chiar și proorocii școlii de prooroci ziceau: „Duhul lui Ilie se odihnește peste Elisei.“ Aceasta s-a răspândit în toată țara.

Eu cred că oamenii au râs de aceasta și au zis „Priviți aici, priviți aici! Acești fanatici sfinți, acești fanatici susțin că bărbatul s-a înălțat la cer fără să moară. Cai ar fi venit în jos. Noi nu am văzut nimic din toate acestea.“ Desigur că ei nu au văzut! Sigur că nu. „Noi nu am văzut cai. Noi nu am auzit nici un car. Nebunie. Bătrânul a murit și a fost îngropat, și acum fac atâta zarvă!“

Același lucru l-ar zice ei și astăzi. Exact același lucru!

Și despre Isus s-a spus: „Ucenicii Lui au venit noaptea și au furat trupul Lui.“ Ei au dat soldaților bani ca să zică așa. Dar El a fost înviat din morți!

Ilie a fost înălțat la cer într-un car cu cai de foc.

Când mergea pe drum în sus acest prooroc tânăr, a ajuns într-o localitate. El își pierduse părul devreme. Pe când mergea el așa, copiii au fugit după el și strigau: „De ce nu te-ai suit împreună cu Ilie, pleșuvule?“ Ei nu aveau respect față de el. Ce a făcut Elisei? El s-a întors în puterea Duhului și i-a blestemat pe acești copii. Ce s-a întâmplat? Doi urși au ieșit din pădure și au ucis patruzeci și doi din ei. Așa este. A fi fără respect, fără teamă. Asta nu aveți voie să faceți. Voi trebuie să aveți respect față de Dumnezeu.

Dacă părinții acestor copii le-ar fi zis: „Ascultați, copii. Se spune că Ilie a fost înălțat. Noi nu putem aprecia. Pentru că nu știm dacă este adevărat sau nu, este mai bine să nu mai spunem nimic. Mergeți mai departe când trece el pe aici. Noi am auzit că va veni astăzi în oraș și va ține o adunare pe stradă. Dacă vine și voi vă întâlniți cu el pe drumul de la școală, atunci spuneți numai: „Bună ziua, reverend.“ sau „Bună ziua, domnule. Salutați-l.“

Dar lor le-a fost spus sigur altceva acasă. Ei au auzit cum mama și tata au râs împreună la masă și au zis „Cine știe? Se spune că bătrânul sfânt a fost răpit sus. Crezi tu așa ceva? Se povestește că bărbatul acesta pleșuv care este chel ca un bostan, deși nu are mai mult de treizeci și cinci de ani, vine aici. Urmează să aibe loc o adunare pe stradă. El așteaptă de la noi să credem o astfel de nebunie. Cine este el de fapt? El se face de râs cu aceasta, mai mult nimic. El nu vine nici măcar în adunarea noastră. Vedeți voi? Exact ca Ilie, care nici el nu a venit în biserica noastră. Poate este același fel de vrăjitorie, aceeași înșelăciune ca la Ilie.“ Ei nu i-au dat crezare. Așa au fost învățați copiii acasă.

Dacă i-ar fi învățat să fie respectuoși și cu teamă, atunci s-ar fi dus la proorocul lui Dumnezeu ca să se roage pentru ei.

Dar ei au fost învățați să chicotească, să râdă și să facă glume. Așa este și cu copiii de astăzi. Prea mulți râd de adunările de pe stradă. Ei glumesc când se predică Evanghelia.

Elisei i-a blestemat în Numele DOMNULUI. Nu a fost din cauza copiilor, ci din cauza părinților fără teamă, care au educat copiii fără respect față de Dumnezeu. Doi urși au ucis patruzeci și doi de copii. Aceasta s-a întâmplat din cauza lipsei de respect. Dumnezeu cere respect! Nerespectând pe proorocul Lui, L-au disprețuit pe El. Și dacă ei nu credeau, ar fi trebuit să tacă și să nu o facă. Dar nu, ei trebuiau să-și facă partea lor! Ei spuneau ceva ce nu ar fi avut voie să spună. Ce s-a întâmplat cu ei?

Acum vrem să vorbim despre oamenii care au avut respect. Să o privim pe sunamită, care s-a întâlnit cu același prooroc, și anume cu Elisei. Ea nu era nici măcar evreică. Ea era din Sunem. Dar ea credea în Dumnezeu. Ea l-a văzut pe bărbatul acesta trecând pe acolo când a mers în oraș, l-a auzit vorbind și a văzut semnele pe care le-a făcut el.

Există o poveste în care se spune că o ceată de câini sălbatici s-au îndreptat înspre o fată mică. Eu nu știu dacă este adevărat sau nu. Asta nu este scris în Biblie, este numai o poveste pe care am citit-o. Acolo stătea scris că sunamita era la colțul străzii și a văzut cum câinii aceștia au vrut să se arunce asupra fetei. Chiar atunci a trecut bărbatul acesta sfânt pe acolo. El a ridicat toiagul lui către Dumnezeu și a cerut milă pentru copil. Imediat câinii s-au îndepărtat. Eu nu știu dacă este adevărat, dar după cum se aude, s-ar putea să fi fost așa. Eu nu știu.

În orice caz, în Biblie este scris despre această femeie că a recunoscut că acesta era un bărbat sfânt. Ea a recunoscut, deci s-a întâmplat ceva. Ea a înțeles ce era el, și a recunoscut că el era un bărbat sfânt al lui Dumnezeu. Ea nu a fost fără respect ca Isabela, ci l-a respectat. Ea i-a spus bărbatului ei: „Noi suntem în stare să mai construim o cameră în casa noastră pentru bărbatul acesta. Noi vrem să-i punem la dispoziție o odaie unde se poate odihni. Eu l-am observat. El îmbătrânește. Eu am văzut că barba lui este cu peri albi. Brațele lui sunt subțiri și slabe, el se sprijină foarte mult de toiagul lui. Când trece pe aici prin soarele fierbinte învelit într-o piele de oaie, ulcica de ulei pe o parte, pielea lui era roșie și arsă de soare. Eu te rog: cheamă un zidar ca să facă o cameră ca el să se poată odihni. Căci eu recunosc după duhul lui că este un bărbat sfânt. El este un bărbat al lui Dumnezeu.“ O, ce deosebire.

Bărbatul ei a fost de acord. Poate el a zis: „Dragă, și eu l-am văzut pe acest bărbat. Eu l-am ascultat, l-am observat și am văzut ce a făcut. Eu știu că el este un bărbat sfânt al lui Dumnezeu. Asta o facem.“ Ei l-au chemat pe zidar și i-au făcut o cameră mică, au pus un pat înăuntru ca să se poată odihni. I-au pus la dispoziție o posibilitate pentru spălarea picioarelor și tot ce avea nevoie.

Când a venit proorocul acolo, sufletul lui s-a bucurat când a văzut ce s-a făcut pentru el. Astfel el i-a zis lui Ghehazi: „Cheamă-i și întreabă-i ce pot să fac pentru ei, dacă vor să vorbesc cu împăratul sau cu căpetenia oștirii.“

Ea a răspuns: „Eu locuiesc liniștită în mijlocul familiei mele, nu am nevoie de nimic.“

Dar Ghehazi a zis: „Ea nu are copii, și bărbatul ei este mai în vârstă. El este bătrân. Ei nu au copii.“

Eu pot să-mi închipui cum ședea Elisei pe pat, prin care ea a făcut o faptă plăcută. Picioarele și fața lui erau curate. Pe când stătea acolo, el a primit sigur o

viziune de la DOMNUL, căci așa a fost întotdeauna. El a zis: „Mergi și cheam-o la mine.“ Oh! „Cheam-o, căci ea are respect față de Dumnezeu. Spune-i să vină.“

Când a venit în ușă, el a spus: „AȘA VORBEȘTE DOMNUL: la anul pe vremea aceasta, vei ținea în brațe un fiu.“ Anul următor pe vremea aceea, ea a avut un copil.

Când băiatul era de vreo doisprezece ani, Satana i-a lovit. Într-o zi el s-a dus la tatăl său pe câmp. Satana a zis: „Eu îi fac la copilul acesta un sfârșit.“ El i-a dat o insoltație și a murit în brațele mamei lui.

A descurajat-o aceasta? Nu. Ea a spus: „Pune șaua pe măgăriță. Mână și pleacă, să nu oprești pe drum decât când ți-oi spune. Mergi pe muntele Carmel, căci el a trecut pe aici acum câteva zile.“ Oh! Aici o aveți. Acesta este respect. Acesta este respect.

Bărbatul ei a spus: „De ce vrei să mergi chiar astăzi la omul lui Dumnezeu? Nu este nici lună plină și nici Sabat; el nu va fi acolo.“

Ea a răspuns: „Va deveni totul bine. Lasă-mă numai să-mi pun șaua pe măgăriță ca să mă duc.“ Și ea a plecat.

Când mergea în sus pe munte, Elisei a privit din peștera din stâncă, s-a apropiat și a zis: „Aceasta este sunamita noastră! Ea este foarte tristă.“ El a zis: „Mergi și întâmpin-o. Ea este tristă în inima ei și Dumnezeu nu mi-a descoperit-o.“

Vedeți, Dumnezeu nu trebuie să vă spună totul. EL nu le spune nici măcar proorocilor Lui totul. EL face ceea ce îi place, căci EL este Dumnezeu.

Ce ar fi fost dacă Elisei ar fi spus: „O, Dumnezeule, de ce nu mi-ai spus de ce vine? De ce nu mi-ai spus?“ Atunci el nu ar fi primit nimic. Dar cu Elisei a fost totul în ordine, indiferent de ceea ce era.

Ce ar fi fost dacă ea ar fi venit și ar fi spus: „Tu ai spus că ești un slujitor al lui Dumnezeu? Fățarnicule! Eu cred că tu nu ești altceva decât un fanatic religios!“? Atunci nu s-ar fi întâmplat nimic. Dumnezeu ne cercetează câteodată ca să vadă ce facem.

Dar ea a alergat înspre el, i-a cuprins picioarele și s-a rugat de parcă ar sta în fața lui Dumnezeu. Ea a vorbit și i-a spus problema ei. Elisei i-a poruncit lui Ghehazi: „Ia toiagul meu, mergi acolo și pune-l peste copil.“

Când a făcut el aceasta, femeia a strigat: „Viu este DOMNUL și viu este sufletul tău, tu, slujitorul lui Dumnezeu: eu nu te voi părăsi! Eu rămân aici până când Dumnezeu va da o viziune.“ Elisei a mai așteptat puțin, și-a încins mijlocul, a luat toiagul și a plecat.

Apoi s-a dus în camera unde era fiul mort, a mers înapoi și încolo prin cameră. Pentru o femeie cu teamă, o femeie care îl respecta, și pentru un bărbat

care îl respecta, care credeau că este omul lui Dumnezeu, el mergea încolo și încoace în cameră până când Dumnezeu a răspuns. Amin. Apoi el s-a culcat pe copil. Acesta a strănutat de șapte ori, el l-a luat și l-a dat mamei. După aceea el a ieșit afară și s-a întors înapoi în peștera din stâncă. Aceasta s-a întâmplat pentru că l-au respectat pe omul lui Dumnezeu! Amin. Dumnezeu cere respect.

Cum a fost cu Marta? Ea s-a gândit numai să-i pregătească lui Isus o mâncare bună. Maria vroia să asculte Cuvântul lui Dumnezeu, de aceea ea s-a așezat și Îl asculta. Ea nu era îngrijorată dacă pernele erau curate, dacă perdelele erau prăfuite sau dacă aveau ceva de mâncare sau nu; ea vroia numai să audă ce spunea Isus. Marta vroia să-i pregătească o mâncare bună și vroia să fie sigură că scaunul era moale și totul era curat. Ea vroia să facă întotdeauna ceva în felul ei pentru Isus, și Maria vroia să facă în felul ei. Dar într-o zi era vorba despre Lazăr. Mulți oameni vorbesc împotriva lui Marta, și spun că ea ar fi trebuit să arate mai mult interes. O nu, un moment vă rog! Sosise timpul când și Marta a putut să-și arate interesul. Când Lazăr, fratele ei, era pe moarte, ea a trimis după El să vină și să se roage pentru el. Dar El nu a venit. EL a ignorat chemarea ei și s-a dus altundeva. Ea a trimis încă o dată, dar El nu a dat atenție chemării ei.

Dar atunci când în sfârșit El a venit, ea L-ar fi putut întâmpina și să-I spună: „De ce nu ai venit imediat? De ce nu ai venit când Te-am chemat? Fratele meu era bolnav. Noi am părăsit adunarea noastră, organizația noastră, noi am făcut totul ca să urmărim mesajul Tău, căci noi am crezut că Tu ești un om al lui Dumnezeu. Dar cum a putut să procedeze astfel un om al lui Dumnezeu? Noi trei orfani ne-am câștigat existența cu facerea covoarelor de perete pentru templu. Noi am fost acolo membri, așa ca tatăl și mama noastră. TU ne-ai atras în înșelăciunea aceasta, astfel încât ceea ce ai învățat spunând că Tu că ești Fiul lui Dumnezeu, un prooroc trimis de Dumnezeu, noi am crezut. Cum putem să-Ți mai dăm crezare acum, unui bărbat care nu a ascultat când Te-am chemat? Când am fost în necaz și am avut nevoie de Tine, nu ai dat atenție chemării mele și ai plecat mai departe. Eu am trimis încă o dată după Tine, și Tu iarăși m-ai ignorat. De ce ai făcut așa ceva?“ Dacă ea ar fi făcut aceasta, atunci povestea ar fi fost altfel în seara aceasta.

Ce a făcut ea? Ea L-a întâmpinat, i-a căzut la picioare și a spus: „DOAMNE, dacă ai fi fost aici, nu ar fi murit fratele meu!“ Oh, asta este! Ce a făcut ea? Ea a avut respect. Ea era în prezența lui Dumnezeu; ea L-a respectat. Ea L-a numit DOMNUL ei. „DOAMNE, dacă ai fi fost aici ...“, nu: „Eu am trimis după Tine.“ Toate acestea au fost uitate. „Acum ești aici. Dacă ai fi fost aici, atunci fratele meu nu ar fi murit!“

EL a răspuns: „Fratele tău va învia!“

Ea i-a răspuns Lui: „Da, DOAMNE, eu știu că în ziua aceea el va învia.“

Dar El a zis: „EU sunt învierea și viața; cine crede în Mine va trăi, chiar dacă a murit, și cine trăiește și crede în Mine, nu va muri în veci.“

„Da, DOAMNE, eu cred că Tu ești Fiul lui Dumnezeu care a venit în lume. Și acum, DOAMNE ...“ Oh! „Și acum!“ Nu: „DOAMNE, Tu ar fi trebuit să faci asta sau cealaltă.“ ci: „Și acum știu că Dumnezeu îți va da tot pentru ce te rogi.“ Asta este!

Ce ar fi dacă noi am putea să spunem în seara aceasta către cineva: „O, fratele meu, eu cred că Dumnezeu îți va da tot pentru ce te rogi.“? Atunci ar fi aceleași rezultate.

Indiferent cine era El — noi știm că El a fost Fiul lui Dumnezeu — dar dacă ea nu ar fi avut respect față de El, atunci nu s-ar fi întâmplat niciodată. Aceasta venea din inima ei. Ea a spus: „Și acum, DOAMNE, știu că Ți se va da tot pentru ce Te rogi.“ Asta este! Asta este! Ea credea din toată inima. Chiar dacă El s-ar fi dus la vânătoare sau la pescuit, pe ea nu ar fi interesat-o.

Și dacă Elisei s-ar fi dus la vânătoare sau altundeva, nu ar fi oprit-o pe sunamită. Ea totuși credea că el este un om al lui Dumnezeu. Desigur. Indiferent de ceea ce făcea el; pentru ea el era omul lui Dumnezeu, căci ea a văzut că Dumnezeu lucra în viața lui.

Și Marta văzuse ce a făcut Dumnezeu prin El, indiferent de ceea ce se întâmpla. Ea a zis: „Și acum DOAMNE, știu că Dumnezeu îți va da tot pentru ce te rogi.“

El a zis: „Fratele tău va învia.“ Apoi El a întrebat: „Unde l-ați așezat?“ Ei s-au dus la mormânt. EL l-a chemat pe Lazăr din mormânt, după ce a fost patru zile mort. De ce s-a întâmplat? Pentru că sora lui Lazăr a respectat ceea ce era El.

Dacă nu puteți să-l respectați pe bărbat, atunci respectați măcar slujba pe care o are de la Dumnezeu. Exact așa este. Respectați-l. Dacă un predicator este pastorul vostru, respectați-l întotdeauna. Eu am auzit cum au vorbit de rău adunările despre pastorii lor, îl batjocoresc. Cum ar mai putea să facă acesta vreodată ceva pentru voi? El nu poate, pentru că voi nu îl respectați. Eu nu vorbesc despre această adunare, eu vorbesc despre adunările pe care le-am vizitat. Voi trebuie să-l iubiți pe pastorul vostru. Voi trebuie să înțelegeți că el este un om, dar că Dumnezeu l-a făcut pastorul Lui. Duhul Sfânt l-a făcut supraveghetor, de aceea voi trebuie să-l respectați. Indiferent de ceea ce a făcut pastorul, dacă voi îl respectați ca slujitor al lui Dumnezeu în inima voastră, atunci Dumnezeu vă va respecta pe voi, pentru că voi o faceți.

„Cine Mă primește pe Mine, Îl primește pe Cel care M-a trimis pe Mine“, a spus Isus. „Cine nu Mă primește, nu Îl poate primi nici pe El.“ Vedeți, ei spun că Dumnezeu este Tatăl lor. EL a răspuns: „Tatăl vostru este Satana.“

Voi vedeți deci, că trebuie să respectați și să credeți — credeți că El este. Da, Marta credea.

Acesta este un eveniment pe care l-am amintit și azi dimineață. Era vorba despre femeia siro-feniciană care a venit atunci la El. Vedeți, ce aspru a fost respinsă prima dată (Mar. 7, 26-29). Acolo era El, un iudeu. Ea era o păgână și a venit la El. Ea nu a știut cum să I se adreseze, dar ea avea un necaz și știa că El este Fiul lui Dumnezeu. Ea a crezut. Dacă Dumnezeu a ascultat rugăciunile altora, atunci va asculta și rugăciunea ei. Ea știa că ceea ce spunea El era Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă El era Cuvântul lui Dumnezeu pentru iudei, așa a fost Cuvântul lui Dumnezeu și pentru neamuri; tot ce spunea El. Isus i-a cercetat. Ea a strigat: „Ai milă de mine, DOAMNE“ — fiți numai atenți, ea L-a numit: „Tu, Fiul lui David“, căci ea auzise cum au spus iudeii „Fiul lui David“ către El. Ea nu a avut dreptul să-L numească „Fiul lui David“. Așa ar fi trebuit să-L numească un iudeu. Pentru că ea a auzit de la alții, ea a încercat să I se adreseze tot așa, căci vroia ascultare. Prin aceasta ea vroia să aducă respectul la exprimare. Ea nu a spus-o numai așa. Isus ar fi recunoscut aceasta imediat. EL ar fi știut. Când ea a venit la El, a spus: „Ai milă de mine, DOAMNE, Fiul lui David! Fiica mea este muncită rău de un drac“ (Mat. 15, 21-28).

EL s-a întors la ea și a spus: „Nu este bine să iei pâinea copiilor, și s-o arunci la câței!“ Oh! Nu a fost aceasta o lovitură? A fost una! Nu numai că El a refuzat rugămintea ei, ci El a numit-o și „cățel“. Voi știți că „câine“ este una din cele mai rele expresii din Biblie. EL a spus: „Nu este bine să iei pâinea copiilor, și s-o arunci la câței!“

La aceasta ea a spus: „Totuși, DOAMNE!“ „DOAMNE“ — acum a înțeles ea! Pentru ea El nu era „Fiul lui David“, ci „DOMNUL“. Ea a spus: „Da, DOAMNE, dar și cățeii mănâncă firmiturile care cad de la masa stăpânilor lor.“ Prin aceasta s-a întâmplat. Asta era! Prin aceasta ea și-a arătat respectul ei.

Isus i-a zis: „O, femeie, mare este credința ta; făcă-ți-se cum voiești.“ Asta este. De ce s-a întâmplat? Aceasta era poziția ei.

Ce ar fi fost dacă ea s-ar fi îndepărtat după ce El a spus: „Nu este bine să iei pâinea copiilor“, cu alte cuvinte: „Nu este în drept.“?

Să zicem că vine o femeie catolică și ar zice: „O, frate Branham, eu știu că Dumnezeu ascultă rugăciunile tale pentru oamenii de aici. Ai putea să te rogi și pentru mine?“

Și eu aș zice: „Nu este corect, ca eu să le iau timpul copiilor. Eu sunt aici să mă rog pentru acești pentecostali, nu pentru catolici.“ Ce ar spune ea la aceasta? Eu pot să-mi închipui că s-ar fi dus de acolo.

Dar femeia aceea a zis: „Așa este, DOAMNE. Așa este, DOAMNE, dar noi câinii, vom mânca și fărâmiturile care cad de la masa stăpânilor lor.“ Vedeți, aceasta L-a cuprins imediat. EL s-a întors și a zis: „Credința ta este mare.“ Era poziția ei, respectul ei. Ea Îl respecta pe Dumnezeu, respectându-L pe El.

Altă dată a fost o căpetenie romană care îi iubea pe iudei. El avea un slujitor care era bolnav. El se simțea nedemn să meargă la Isus să Îl roage.

Vedeți, voi trebuie să vă vedeți mult mai neînsemnați decât sunteți. Să nu vă vedeți niciodată mari în ochii voștri. Și dacă sunteți mari, să o spună altcineva despre voi. Faceți-o așa, cum a făcut-o femeia.

Bărbatul acela era o căpetenie romană al cărui slujitor era bolnav. El a trimis după Isus, ca să-l vindece pe slujitorul bolnav. Isus a spus: „EU voi veni și-l voi vindeca.“

Pe când nu mai era prea departe de casă, romanul L-a văzut venind. Eu pot să-mi închipui că el a spus: „Aici vine Sfântul. Aici vine Sfântul. Eu sunt un păgân neînsemnat. Eu sunt o căpetenie romană, un ofițer, un general. Eu nu sunt iudeu, de aceea eu nu am nici un drept ca bărbatul acesta sfânt să vină la mine.“ Vedeți voi respectul? „Eu nu am nici un drept ca acest slujitor sfânt al lui Dumnezeu să vină în casa mea.“

Când El s-a apropiat de ușă, a zis: „DOAMNE, eu sunt nevrednic ca Tu să vii sub acoperișul meu.“ Probabil că o căpetenie a locuit într-un palat. Dar el totuși a zis: „Eu nu sunt vrednic ca Tu să vii sub acoperișul meu. De aceea am considerat că sunt nevrednic să vin la Tine. De aceea am trimis unii din oamenii voștri binecuvântați, unii iudei. Dar eu am un slujitor care este bolnav. Și eu sunt un om care are superiori și am comanda trupelor; și dacă poruncesc unuia:: ‚Mergi!‘, el merge, și altuia: ‚Vino!‘, el vine.“

Ce a vrut el să spună cu aceasta? „Eu știu că Ție ți s-a dat toată puterea. TU poți să-i poruncești bolii: ‚Ieși!‘, și atunci dispăre. TU poți să-i spui altcuiva: ‚Vino!‘, și el vine.“ El a recunoscut că așa cum el avea autoritate asupra soldaților, așa avea Isus autoritate peste boli și suferințe. „Singurul lucru pe care trebuie să-l faci Tu, DOAMNE, este numai să spui un cuvânt, și atunci se întâmplă.“ Asta este! „Spune numai un cuvânt, și slujitorul meu va fi sănătos.“

Isus s-a întors către iudei și a spus: „Nici chiar în Israel nu am găsit o astfel de credință.“ EL a spus: „Slujitorul tău este sănătos.“ Amin. De ce? Pentru că a avut respect. El L-a respectat pe Isus Hristos ca pe Cel ce era, — Dumnezeuul cerului.

Eu cred că este târziu. Un lucru vreau să mai spun. Ei toți au avut un respect mare. Dar astăzi se pare că este altfel. Astăzi Dumnezeu poate face ceva, iar oamenii râd de aceasta. Eu cred că astăzi ar fi altfel cu noi, dacă oamenii de acum patruzeci de ani, când s-a revărsat Duhul Sfânt din nou, ar fi procedat altfel.

Predicatorii au fost închiși, au fost denumiți fanatici sfinți, în orașe nu li s-a dat de mâncare și alte lucruri. Ei se hrăneau cu porumb care creștea de-a lungul drumului. Ce s-a întâmplat prin aceasta? Biserica a trebuit să sufere alți patruzeci de ani și să treacă prin tot felul de încercări. Două războaie care i-au costat viața pe mii de oameni, au avut loc în timpul acesta. Ea ar fi putut fi luată demult acasă.

Ce s-ar fi întâmplat dacă oamenii s-ar fi unit acum 25 de ani, când Dumnezeu a început să reverse Duhul Sfânt în ultimele zile peste Biserica Lui, și când El a început să facă semne și minuni? Ce au făcut ei? Ei au spus: „Este vrăjitorie. Este hipnoză. Se face cu telepatie. Este asta sau cealaltă.“ Ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi unit toate națiunile și ar fi spus: „Slăvit să fie Numele DOMNULUI.“? Ce s-ar fi întâmplat dacă metodistii, baptiștii, presbiterienii și toți ceilalți și-ar fi dat mâinile și ar fi spus: „Mulțumire lui Dumnezeu. Asta am așteptat. Duhul Sfânt s-a revărsat. Aici este un bărbat care are viziuni. Printre noi sunt prooroci și toate darurile mari: vorbirea în limbi, vindecare divină; toate au fost revărsate asupra noastră. Mulțumire lui Dumnezeu, pentru că a venit printr-un grup mic, smerit, care se numesc ‚penticostali‘. Să ne întoarcem toți înapoi la Biblie. Noi vrem să ne întoarcem fraților, să dizolvăm organizațiile și să fim toți frați.“? Frate, atunci nu ar mai fi astăzi nevoie de spital în toată țara. Așa este. Atunci ar fi fost daruri și minuni atât de mari și de puternice printre oameni. Ar fi fost respect, și poate ar fi fost deja răpită Biserica, astfel încât am fi avut deja împărăția de o mie de ani.

Dar nu, ei nu au avut respect. Ei au fost numiți „fanatici sfinți“. Ziarele au așteptat numai să poată scrie fiecare defăimare, fiecare gunoi. Ei îi învinui cu tot ce puteau, și mai mult. Bisericile îi batjocoreau, îi respingeau și încercau să-i îndepărteze din orașe, și multe altele; fără nici un pic de respect. Despre aceasta aș putea să spun multe, dar este târziu.

Acum vreau să vorbesc despre capela-Branham. Dumnezeu a început să reverse daruri asupra noastră. Asta vedem noi. Ce este astăzi darul lui Dumnezeu? Este Duhul Sfânt; este Duhul Sfânt în noi. Asta trebuie să respectăm. Noi trebuie s-o respectăm la fiecare persoană peste care vine El. Noi trebuie să respectăm darurile lui Dumnezeu. Dacă El ne trimite aceste daruri, atunci acestea nu ne vor ajuta, indiferent cât sunt de reale, până când nu vom ajunge în starea să le respectăm. Cineva poate avea o proorocie — dacă voi nu credeți această proorocie, atunci nu vă va ajuta la nimic. Voi trebuie să aveți teamă și s-o respectați. Voi trebuie să credeți că vine de la Dumnezeu.

Credeți atâta timp până când se dovedește că este falsă. Dacă este falsă, aveți dreptul să nu o credeți. După aceea să nu mai aveți nimic de-a face cu aceasta. Dar atâta timp cât este adevărată, credeți-o.

În ziua când ei au vrut un împărat, bătrânul Samuel a zis: „Eu vreau să vă întreb ceva. Am luat eu vreodată bani de la voi? V-am rugat eu vreodată să mă

întrețineți? V-am spus eu vreodată ceva în Numele DOMNULUI și nu s-a împlinit?“ El a spus: „Voi vreți un împărat, nu vă va merge bine cu împăratul vostru.“ Asta le-a spus el. El le-a pus întrebarea: „V-am spus eu vreodată ceva ca AȘA VORBEȘTE DOMNUL și nu s-a împlinit?“

După aceea oamenii nu au mai avut respect față de Samuel: „Oh, noi știm Samuele. Așa este, noi nu putem să spunem că ne-ai zis vreodată ceva care nu era adevărat. Dar totuși noi o vrem așa.“ Asta n-aveți voie s-o faceți. Voi trebuie s-o faceți cum vrea Dumnezeu.

Dacă noi primim Duhul Sfânt, atunci aceasta nu se întâmplă printr-o strângere de mână cu pastorul. Să primești Duhul Sfânt înseamnă: să-L primești pe Hristos, căci El este mesagerul lui Dumnezeu pentru ziua aceasta. Duhul Sfânt este mesagerul lui Dumnezeu, și noi trebuie să-L respectăm. Dacă vine El^{1/4}, voi spuneți: „Oh, oh, oh! Uitați-vă la femeia aceea care jubilează și plânge și lacrimile îi curg pe față. Uitați-vă și la bărbatul acela de acolo, cum își mișcă mâinile, cum tremură și plânge. Știți voi ce este asta? Aceasta este numai o simțire crescătoare.“ Așa batjocoriți deja Duhul Sfânt. Voi trebuie să respectați aceasta.

Vă amintiți când acum doisprezece ani am fost în Oregon? Acolo au venit două ziariste catolice. Nu este vorba despre faptul că ele erau catolice, deloc; au fost mai mulți protestanți decât catolici care au râs de mine. Aceste fete au venit să scrie un articol despre mine. Imediat după ce au intrat înăuntru, am recunoscut ce era în duhul lor și am zis: „Ce nu vă convine la mine?“ Una dintre fete a scos o țigară și a vrut să înceapă să fumeze, dar eu am spus: „Să nu o aprinzi atâta timp cât ești în camera mea. Las-o atâta timp.“

Ea a șezut un timp acolo și m-a privit adânc. Apoi a început să vorbească. Ea a spus: „Eu vreau să vă pun câteva întrebări.“

Eu am răspuns: „Puteți să începeți.“

Ea a spus: „Cum vine aceasta că sunteți în legătură cu acest grup de fanatici sfinți? Aparțineți de ei?“

Eu am răspuns: „Eu fac parte de ei.“

Ea a întrebat mai departe: „Vreți cumva să îmi spuneți că în aceasta este ceva divin?“

Eu am zis: „D-voastră ca și catolică și-așa nu credeți.“

Ea a întrebat: „De unde știți că sunt catolică?“

Eu am răspuns: „Eu știu că sunteți catolică. Eu vă spun acum cum vă numiți și cine sunteți.“ Aceasta a șocat-o!

Ea a spus: „Vreți cumva să-mi spuneți că felul acesta de oameni care trăiesc așa aici pe pământ, vor fi odată în cer?” Ea a zis: „Cu astfel de oameni nici nu aş vrea să fiu în cer.”

Eu am răspuns: „Nu trebuie să vă faceți griji. Atâta timp cât gândiți astfel, nici nu veți fi acolo.” Eu am zis: „Să nu vă faceți griji din cauza aceasta.”

Eu stăteam acolo și le priveam direct în față. Mai mulți frați se aflau în clădire. Eu am spus: „Eu nu sunt iritat. Eu vreau numai să vă spun unde stați. Vreți să scrieți ceva și ați venit aici să găsiți ceva. Nu veți scrie nimic din ceea ce vă voi spune eu. Veți inventa o poveste proprie. Faceți numai aceasta, dar eu vreau să vă spun ceva: scrieți liniștită ceva scandalos, ceea ce vreți — dar înainte de moarte, vocea mea va răsună în urechile dumneavoastră. Dacă nu este așa, atunci să știți că sunt un prooroc fals.” Eu am spus încă o dată: „Scrieți ce vreți. Asta este treaba dumneavoastră. Eu vă dau libertatea să scrieți ce vreți. Dar înainte de moarte, vocea mea va răsună în urechile dumneavoastră. Atunci nu vă va mai ajuta la nimic.” Apoi le-am zis: „Mergeți acum și scrieți ce vreți.”

Ea a mai stat un pic acolo și apoi a întrebat: „Cum gândiți despre grupul acela idiotic, care a strigat și s-a comportat misterios aseară?”

Eu am răspuns: „Ei sunt toți creștini.”

„Creștini?”

Eu am zis: „Desigur că sunt creștini. Sunt creștini care sunt umpluți cu Duhul Sfânt.”

Ea a spus: „Acesta nu este Duhul Sfânt.”

Eu am întrebat-o: „Ce denumiți Duhul Sfânt?” Eu am vrut să știu ce vrea să zică și am spus: „Eu aş asculta cu plăcere ce aveți de zis.”

Ea a răspuns: „Eu personal nu aş vrea să am nimic de-a face cu un astfel de grup.”

Eu am răspuns: „Eu nu cred că ar fi periculos dacă ați avea legătură cu acești oameni. Dacă ați avea vreodată legătură cu Dumnezeu sau cu sfinții Lui, ar fi o astfel de părtașie.”

Ea a întrebat: „Vorbiți despre sfinții din Biblie?”

Eu am răspuns: „Da. Și a voastră ‚fecioară binecuvântată Maria‘, cum o denumiți voi și o slăviți ca dumnezeu, a trebuit să aștepte mai întâi ziua de Rusalii și să primească Duhul Sfânt, înainte de a o lua Dumnezeu în cer. Ea a bâlbâit sub puterea lui Dumnezeu ca o beată.”

Ea a răspuns: „Aceasta este o minciună!”

Eu am rugat-o: „Așteptați un moment.”, am deschis Biblia și am spus: „Vedeți aici!” și i-am pus-o în față. Eu am zis: „Este scris aici în Biblie.” Dar ea și-a întors

capul. Eu am spus: „Nu aveți nici măcar curajul să citiți Cuvântul lui Dumnezeu.“ Eu am întărit: „Desigur că nu.“ Vedeți: lipsă de respect. Apoi am spus: „Vă puteți lua cutia de țigări de pe masă și să plecați dacă ați terminat. Dar vreau să vă spun numai un lucru. Scrieți ce vreți, dar gândiți-vă la ultimele cuvinte pe care vi le-am spus: „În Numele DOMNULUI, vă veți reaminti înainte de a muri.““ Ea nu a scris niciodată articolul. Așa este. Ea a lăsat-o.

Ce este? Lipsă de respect. Vor să batjocorească și să facă ceva, fără să știe ce fac cu aceasta.

Dar noi vrem ca voi de aici din capelă să știți aceste lucruri. Eu am văzut câteodată cum oamenii se comportă firesc când începe Dumnezeu să reverse Duhul Sfânt peste oameni, și ei vin sub ungera Duhului Sfânt. Asta știu eu. Eu am observat că în unele lucruri au căzut în extreme. Dar să nu spuneți nimic despre aceasta. Respectați aceasta; aplecați-vă capul. Voi poate nu înțelegeți aceasta, și nici eu, dar totuși eu vreau s-o respect. Noi trebuie să avem respect față de Dumnezeu. Dacă Dumnezeu revarsă Duhul Sfânt, atunci eu mulțumesc și spun: „Mulțumire Ție, Tată ceresc, Tu lucrezi la aceste suflete sărace și scumpe, care vor să vină într-o zi la Tine acasă ca și mine.“

Eu am văzut deja oameni ca acest frate-predicator, care a susținut odată că eu am vorbit despre el. Noi i-am trimis toate benzile. A fost fratele A. A. Allen. El a spus că eu am făcut haz pe socoteala lui și am zis că a curs sânge din mâna lui, și el a denumit aceasta ca fiind dovada originală a Duhului Sfânt. Eu cred că a fost sânge și untdelemn, ceea ce a curs din mâinile și fruntea lui. El a susținut că eu am făcut haz de aceasta și am spus că ar fi de la Satana. După aceasta i-am scris o scrisoare în care eu am spus: „Frate Allen ...“ — El mi s-a adresat pe un bilețel pe care l-ați citit și voi, cu „Dragă frate Branham“. Dar apoi el a scris un tractat și l-a împărțit în toată țara. În loc să vină la mine și să mă întrebe, el a făcut aceasta.

Dar eu i-am scris următoarele: „Eu voi lua toate șase benzile cu serile din Phoenix și ți le voi trimite ca dovadă.“ Leo i-a trimis benzile. Eu am spus: „Numai o dată a fost amintit numele tău. Cineva mi-a pus întrebarea pe podium: „Frate Branham, fratele Allen a fost tocmai în orașul nostru și ne-a spus că dovada adevărată a Duhului Sfânt constă din curgerea sângelui și untdelemnului din mâini și din față.“ Eu am răspuns: „Eu nu sunt de acord cu fratele Allen că aceasta este dovada adevărată a Duhului Sfânt, căci în Biblie nu scrie nicăieri că cuiva i-a curs sânge din mâini sau că au avut untdelemn pe frunte, pentru a dovedi că au primit Duhul Sfânt.““ Eu am scris: „Duhul Sfânt a fost puterea lui Dumnezeu în viața lor. Isus a spus: „Aceste semne vor urma celor care cred: în Numele Meu vor scoate draci, etc.“ și aceasta am spus eu: „Un singur lucru vreau să spun despre fratele Allen: el este un bărbat mare al lui Dumnezeu.“

Dacă eu aş putea să predic așa de bine ca fratele Allen, atunci nu aş mai ține adunări de vindecare, ci aş vesti numai Evanghelia.“

Vedeți, el a publicat acest tractat numai pe baza celor spuse de altcineva, că aş fi spus eu. Dar chiar dacă eu nu sunt de acord cu teoria acestui frate, atunci precis nu aş spune ceva batjocoritor despre acest frate.

Odată m-am aflat în Minnesota. În seara aceea am fost la Gordon Peterson în catedrala cea mare, în templu. Acolo era bărbatul care a scris cartea împotriva lui A. A. Allen. El scria tot ce se putea spune împotriva lui, printre altele: „El a avut chiar impertinența să scrie în cartea lui „Draci care mușcă“, despre o femeie care a arătat mușcături la mâini, unde ar fi mușcat-o un drac.“ Eu nu știu dacă poate fi adevărat, căci dracul este un duh. Dar această femeie susținea că ar fi venit un drac mare, păros și ar fi mușcat-o peste tot la mâini și pe față.“ El a spus: „A. A. Allen a scris aceasta în cartea lui.“ Același bărbat care a redactat această carte, a scris un articol frumos despre mine și era în seara aceea în adunare. Fratele Peterson și alții au venit la mine și mi-au spus. El mă lăuda pe mine și îl înjosea pe fratele A. A. Allen.

Eu mă gândeam: „Acesta este momentul în care pot interveni pentru fr. Allen.“

Eu m-am pus în fața lor și am spus: „Astăzi am citit acest articol în ziar, pe care l-a scris un anumit bărbat din acest oraș.“ Eu știam că el este printre ascultători. Eu am spus mai departe: „El l-a criticat foarte tare pe A. A. Allen. Eu apreciez că bărbatul mi-a făcut un compliment scriind că pe mine nu mă interesează banii și altele și că adunările mele au loc cel mai ordonat dintre toate, și toate lucrurile acestea frumoase care le-a spus despre mine. Eu apreciez aceasta, dar bărbatul acela ar trebui să se informeze mai bine, înainte de a susține că A. A. Allen a editat cartea despre „Draci care mușcă“. A. A. Allen nu a scris-o. Eu îl cunosc pe bărbatul care a scris această carte. Allen nu a scris cartea.“ Apoi eu am zis: „Dacă acest bărbat nu a cercetat mai bine despre ceea ce a scris în articolul lui, atunci mă îndoiesc că sunt adevărate toate celelalte lucruri care le-a scris despre fratele Allen.“ Așa am intervenit pentru fratele Allen. Eu am mai adăugat: „În afară de aceasta, la judecată aş fi de partea fratelui Allen, și dacă este greșit, pentru că el încearcă să câștige suflete pentru Hristos, în loc să critic ceea ce face acest bărbat.“ Amin. Așa este. Desigur.

Oricine se referă la Numele lui Isus Hristos, sunt de partea lui, indiferent dacă este protestant, catolic sau altceva. Eu poate nu sunt de acord cu el în teologie, dar eu vreau să-l respect ca slujitor al lui Hristos și ca fratele meu. Indiferent de ceea ce face el, noi trebuie să avem respect față de Duhul Sfânt. Exact asta este. Dacă ajungem să facem aceasta, atunci Dumnezeu ne va binecuvânta. Dacă noi ca grup mic de cincizeci până la șaptezeci de oameni care sunt în seara aceasta aici, ne vom uni și i-am aduce respectul divin Duhului Sfânt pentru ceea ce face El, dacă

noi respectăm fiecare dar și fiecare slujbă care a trimis-o în mijlocul nostru, atunci Dumnezeu ar continua să reverse Duhul Său peste noi. Atunci noi ne vom înmulți într-un număr mare. Credeți voi aceasta? Desigur. Noi trebuie să avem respect față de Dumnezeu.

Să ne aplecăm capetele pentru rugăciune. Înainte de a începe să ne rugăm, aș dori să știu dacă este cineva printre noi, care ar vrea să spună: „Frate Branham, eu vreau să te rog pentru mine, ca să-i pot aduce lui Dumnezeu un respect mare și să fiu întotdeauna în stare să-mi țin gura în legătură cu lucrurile lui Dumnezeu, indiferent ce este. Fie ca Dumnezeu să-mi pună în inimă respect față de fiecare dar pe care l-a pus în Biserică.“ Ridicați mâinile voastre și spuneți: „Roagă-te pentru mine.“ Dumnezeu să vă binecuvânteze. Aproape fiecare din Biserică a ridicat mâna; și eu.

O, Dumnezeule, ajută-mă să fiu slujitorul Tău. Ajută-mă să-i respect pe frații mei. Ajută-mă să le respect pe surorile mele. Tot ceea ce se face prin Duhul lui Dumnezeu în adunare, indiferent dacă este vorbirea în limbi, tălmăcirea, proorocia sau darul deosebirii; indiferent ce este, eu mă rog: O,

DOAMNE Isuse, trimite-i. Trimite-i, o Doamne. Eu Îți sunt Ție așa de mulțumitor.

Tată ceresc, noi știm că Tu ești un Dumnezeu mare și înfricoșător. Noi știm că mânia Ta este îngrozitoare. El este îngrozitor. Mânia lui Dumnezeu poate distruge lumea într-o secundă. Dar dacă Tu privești spre sângele DOMNULUI Isus, mânia Ta dispare. O, ascunde-mă în stânca mântuirii.

DOAMNE Dumnezeul meu, ține sufletul meu sub sângele DOMNULUI Isus, și nu numai al meu, DOAMNE, ci al fiecăruia care se află în seara aceasta aici. Noi Te iubim, DOAMNE, și fiecare dar pe care ni l-ai dăruit. Ei pot să ne numească cum vor, DOAMNE, aceasta nu schimbă nimic în faptul că noi îi aducem un respect mare Duhului Sfânt. Noi Te iubim, Tată.

Noi Îți mulțumim Ție, pentru că avem darul vindecării printre noi. Noi îți mulțumim pentru darul proorociei printre noi. Noi îți mulțumim pentru darul vorbirii în limbi și pentru darul tălmăcirii. O, Dumnezeule, noi Te rugăm să continui cu trimiterea darurilor în mijlocul nostru, darurile Duhului Sfânt. Peste toate lucrurile DOAMNE, noi simțim prețuirea cea mare din inimile noastre pentru toate darurile — pentru Isus Hristos. Noi Îți mulțumim pentru harul și îndurarea Lui. Prin suferința și vărsarea Lui de sânge pe Golgota, El ne-a creat accesul pentru toate lucrurile acestea. El sfințește poporul simplu, care Îl ascultă cu plăcere.

Noi suntem așa de bucușori, DOAMNE, că Tu ai venit la oamenii cei mai simpli. În Biblie, în evanghelia lui Luca citim: „Poporul Îl asculta cu plăcere.“ Astăzi se

spune: „O, aceștia sunt numai oameni obișnuiți.“ Totuși DOAMNE, aceștia au fost oamenii care Te-au ascultat când ai fost aici în trup. Poporul simplu Te-a ascultat cu plăcere. Dintre cei înalți în rang și bogații, nu au fost prea mulți care au vrut să Te asculte. Împărații, domnitorii, preoții din timpul acela nu Te-au ascultat. Dar poporul simplu Te-a primit.

Tată, și noi suntem oameni simpli. Și noi Te-am primit cu plăcere. Noi suntem așa de bucuroși ca acei care s-au întors atunci jubilând și au fost fericiți că au avut voie să sufere din cauza Numelui Său. Ei au fost batjocoriți și denumiți în tot felul. Dar totuși ei erau bucuroși, căci ei au avut prioritatea de a suferi pentru Numele lui Isus Hristos. Dumnezeu și Tată, noi ne unim cu ucenicii din timpul acela și spunem: „Noi suntem fericiți.“

Eu stau în seara aceasta aici ca sfântul Pavel atunci, când a stat în fața lui Agripa și a spus: „În felul în care se spune, Îi slujesc Dumnezeului părinților noștri.“

Când Festus a zis: „Pavele, învățătura ta cea multă te face să dai în nebunie!“, el a răspuns: „Eu nu sunt nebun!“

Agripa a spus chiar: „Curând mai vrei tu să mă îndupleci să mă fac creștin!“

El a răspuns: „Să dea Dumnezeu ca nu numai tu, ci toți cei ce mă ascultă astăzi, să fiți așa cum sunt eu, afară de lanțurile acestea.“

O, Dumnezeule, ce dragoste avea Pavel care a spus că ar vrea să fie lovit de blestem, dacă prin aceasta ar putea salva poporul lui! O, Dumnezeule și Tată, dă-ne o astfel de dragoste printre noi; dă-ne dragostea aceasta nemuritoare, respectul unii față de alții, să fim astfel de creștini care trec cu vederea greșelile altora; noi să le trecem cu vederea. Căci și un om care este binecuvântat de Dumnezeu, poate să facă o greșeală. O, Tată, nu ne lăsa să privim înspre greșeală, ci fă-ne conștienți că este un frate scump pe care Satana l-a ispitit într-o capcană. Dacă s-a întâmplat, noi ne rugăm DOAMNE, ca Tu să-i ajuți lui sau ei, să iasă iarăși afară. Fie ca noi să avem dragoste în inimile noastre, ca să mergem după oile pierdute și să le aducem înapoi în turmă. Îngădui-o, DOAMNE. Iartă-ne nouă fărădelegile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri. Îngădui-o, DOAMNE. Nu ne duce în ispită, ci ne izbăvește de cel rău. Căci a Ta este împărăția și slava și puterea în veci de veci. Amin.

(Fratele Neville aduce o proorocie.)

Mulțumire Ție, DOAMNE. Mulțumire Ție, Tată. Noi Te slăvim, Sfântule! Ce minunat ești Tu, Tată. Noi Îți mulțumim Ție, DOAMNE! Ce mângâiere este să simți prezența Duhului Sfânt și să-L auzi cum ne vorbește prin buze omenești, ca o confirmare că El mai este încă Dumnezeu în mijlocul nostru. Pentru aceasta Îți

mulțumim Ție, o Tată. Rămâi cu noi, o, DOAMNE. Ai răbdare cu noi, ca să putem fi poporul Tău. Prin Isus Hristos noi Te rugăm. Amin.

Nu este minunat să fii creștin? Nu este minunat să-L cunoști pe Dumnezeu și prezența Lui? O, dacă te gândești că El a făcut aceasta astăzi deja a doua oară! Astăzi El a vorbit deja acestei surori de aici. EL a venit în jos în lumină și le-a vorbit, pentru că ei cred mesajul. EL este minunat, nu-i așa? ÎL iubiți? Câți Îl iubesc din toată inima și din tot sufletul? Este minunat. Să ne ridicăm acum, în timp ce cântăm cântarea veche care ne place la toți.

Eu Îl iubesc ...

O, nu este El minunat? Minunat! Gândiți-vă la adunarea de miercuri seara. Dacă este în voia **DOMNULUI**, eu voi fi duminica următoare iarăși aici. Rugați-vă pentru noi în timpul săptămânii. Și noi vrem să ne aplecăm capetele încă o dată pentru rugăciune. Eu îl rog pe fratele Neville, pastorul nostru, să vină și să spună câteva cuvinte de încheiere.